

گفت‌وگوبا ماریا بشیر، دادستان سابق هرات

نقش زنان در سیاست سمبلیک و نمایشی است

اخرمحمد ماکویی: به منرشل در جاده مخابرات شهر هرات مراجعه کردم ولی مأمور امنیتی جلو در خانه‌اش گفت: «خانم خانه نیستند، روزی دیگر مراجعه کرده یا به محل کارش در خیابان بهزاد مراجعه کنید». به آنجا رفته و بعد از بررسی بدنی از سوی محافظان وی توانستم برای سه‌روز بعد وقت بگیرم. ماریا بشیر، دادستان سابق هرات که در سال ۲۰۱۱ در فهرست صد متفکر جهان بوده و همچنان جایزه «زن شجاع» را از دولت ایالات متحده آمریکا دریافت کرده، در جریانی که خود آن را «موج» می‌داند، توسط رئیس‌جمهوری برکنار شد. با دادستان سابق هرات در یک صبح بارانی از روزهای بهاری سال ۹۵ در زمینه عملکرد دولت افغانستان، به‌خصوص در بخش زنان گفت‌وگو کرده‌ایم.

❧ **دادستان سابق هرات این روزها چه فعالیتی انجام می‌دهد؟**

فردی که تحصیلات حرفه‌ای داشته و هدفش این باشد که از شغل خود برای بهبود وضعیت کشورش استفاده کند، در کنار شغل دولتی خود، می‌تواند فعالیت‌های خود را در راستای شغلی که آموخته ادامه دهد.

شرط این اتفاق، اراده خدمت است و اینکه به خود باور داشته باشید. شما در جریان هستید که من به‌عنوان دادستان ولایت، تقریباً مدت هفت‌سال برای هرات کار کردم، در آنجا از یک زاویه‌ای خواستم توانمندی زنان را به نمایش بگذارم که باوری وجود نداشت، حتی خود زنان هم به این باور نداشتند که می‌توانیم مسئولیت‌های سنگین و خطیر را پیش ببریم؛ چه برسد به مردها در جامعه‌ای که سال‌ها مردسالاری بوده و هست. این موضوع مشکلات خود را دارد به همین خاطر من کار دادستانی را شروع کردم. بعد از آن نظر به تغییر دولت من از شغل خودم برکنار شدم.

❧ **از این برکناری ناراحت شدید؟**

با کمال تأسف در افغانستان مصونیت مأموران سیستم عدلی و قضائی درست رعایت نمی‌شود. در یک موحی که آمد، رئیس‌جمهور آمد و در آنجا اعلام کرد یک تعدادی از مدیران برکنار شدند. یک تعدادشان به من گفتند از مقام دادستانی ولایت «تبدیل» شده‌ای ولی نمی‌دانم تبدیل به کجا! فکر کنم به خانه «تبدیل» شدم (با خنده). رفتم خانه، ولی من آدمی نیستم که بی‌کار باشم و طاقت بی‌کاری‌بودن را ندارم. مخصوصا که نمی‌خواهم یک نمونه و الگوی ناامیدی برای زنان و دختران باشم. با استفاده از همین شغل و تحصیلاتی که داشتم، از آن استفاده قانونی کردم و یک مجوز وکالت، جواز شرکت ارائه خدمات حقوقی و مشورتی و یک نهادهی به‌نام مؤسسه «وحدت زنان افغان» که مسئولیت تمام این بخش‌ها برعهده من است را به راه انداختم. می‌خواهم از همین راه برای ارائه خدمات حقوقی و مشورتی و همچنان هدف دیگر که انسجام زنان است کار کنم.

❧ **دلیل اینکه وارد سیاست شدید چه بود؟**

زندگی خودش در مجموع سیاست‌کردن است و سیاست‌کردن را باید آموخت، مخصوصا زن‌ها و دخترها. مدیریت و سیاست با هم یک ارتباط بسیار نزدیک دارند، شما وقتی که می‌خواهید خانه را مدیریت کنید؛ یک سیاست حتمی برای خود می‌سازید و مطابق با همان سیاست در خانه عمل می‌کنید و تمام امور خانه تنظیم می‌شود. اکثر مادران این کار را انجام می‌دهند. بنابراین به نظر من بهتر است زنان در سیاست شامل باشند، سیاست‌مداری‌بودن برای زنان نتیجه بسیار خوبی دارد. همچنان می‌توانند حقوق اساسی خود را بشناسند، از آن استفاده کنند و در تعیین سرنوشت مملکت از زنان که اکثرا روحیه صلح‌جویانه دارند، استفاده شود. من رشته تحصیلی خود که حقوق و علوم سیاسی است را دوست داشتم و آن را پیش بردم و سعی کردم چیزهایی را که می‌دانم با زنان دیگر به اشتراک بگذارم.

❧ **در دورانی که دادستان هرات بودید، پروردسرترین پرونده‌ای که داشتید چه بود؟**

هرات یک ولایت با جمعیت بسیار زیاد و از ولایات درجه‌اول افغانستان است. به اکثر قضضای بسیار مهم در این ولایت رسیدگی می‌شود. از پرونده‌های مهم در این ولایت، مبارزه با مافیای و قاچاق مواد مخدر بوده است. مبارزه با مافیای زمین و زمین‌خواری نیز بخش دیگری از پرونده‌های این ولایت است. اما فکر می‌کنم

در روزهایی که مردم ایران به خاطر قتل ستایش

قریشی، دخترک افغانستانی عزاراد بودند، عده‌ای از هموطنان در گوشه‌وکنار پایتخت کمپینی را راه انداختند که هدفش از میان‌بردن چهل، خشونت و جنگ از طریق کتاب است. کمپین «کودک کتابخوان، سرزمین بدون جنگ»، طرح جمع‌آوری کتاب است که اگرچه از طریق شبکه‌های اجتماعی کار خود را آغاز کرده و مخاطبانش همه مردم ایران هستند، ولی توسط جمعی از فعالان حقوق کودکان کار و خیابان راه‌اندازی شده است. «میثم گندم‌آبادی»، عضو جمعیت دفاع از کودکان کار و خیابان و مسئول هماهنگی و اطلاعات کمپین در این زمینه به «شرق» می‌گوید: «در طول پنج سالی که در حوزه کودکان کار و خیابان فعالیت کرده‌ام، یکی از نیازهای جدی این کودکان که کودکان افغانستانی بخش بزرگی از آنها را تشکیل می‌دهند، آموزش و مخصوصا آموزش‌های خارج از مدرسه از طریق کتاب است. ما همچنین از طریق ارتباط‌هایی که با کشور افغانستان داشتیم، متوجه شدیم که به دلیل

گفت‌وگوبا ماریا بشیر، دادستان سابق هرات

نقش زنان در سیاست سمبلیک و نمایشی است

که مهم‌ترین قضیه در این ولایت، خشونت علیه زنان بوده؛ جنایات بسیار زیادی که شامل بریدن انگشت یک زن توسط شوهرش و بریدن بینی و لب یک زن دیگر توسط شوهرش بوده است. جنجالی‌ترین پرونده همیشه پیش من، این بوده که زناتی که مادر هستند، در بسیاری از موارد مثل یک ظلم فرزندشان را می‌گیرند و جگرگوشه‌هایشان از آنها دور می‌شوند. من همیشه در مسائل قانونی با مشکل‌ترین کاری که مواجه بوده‌ام، این بوده است که از مادران در قضایای سرپرستی فرزند حمایت کنم.

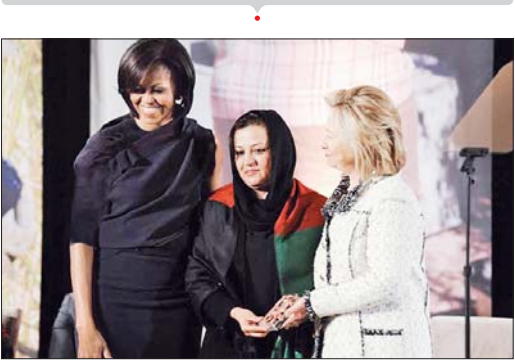
❧ **وقتی به عقب برمی‌گردید چه دستاوردهای مناسبی از عملکرد زنان به نظرتان می‌رسد؟ آیا زنان توانسته‌اند به آرمان‌های خود حتی نزدیک شوند؟**

متأسفانه سال گذشته سال بسیار خشن و سالی پر از حوادث بد برای زنان بوده که ما و شما از آن متأثر شدیم. به دلیل اینکه وضعیت امنیتی روی وضعیت زنان بسیار تأثیر کرده، مثلاً دیدیم که زنان با سنگسار، شلاق‌خوردن، کلوبریدن و با موارد مشابه مواجه شدند. زنان بی‌گناه که عدالت به دادشان نرسید، با کمال تأسف باز هم شاهد همچون مواردی بودیم و از سوی دیگر وعده‌هایی که جامعه بین‌المللی و حکومت افغانستان به زنان داده بودند، به هیچ‌کدام وفا نشد.

هنوز هم نقش زنان سمبلیک و نمایشی است و در پست‌های مهم و کلیدی در حکومت سهم ندارند. اما سال‌به‌سال سطح آگاهی زنان بیشتر می‌شود و

❧ **بهتر است زنان در سیاست شامل باشند، سیاست‌مداری‌بودن برای زنان نتیجه بسیار خوبی دارد. همچنان می‌توانند حقوق اساسی خود را بشناسند، از آن استفاده کنند و در تعیین سرنوشت مملکت از زنان که اکثرا روحیه صلح‌جویانه دارند، استفاده شود. من رشته تحصیلی خود که حقوق و علوم سیاسی است را دوست داشتم و آن را پیش بردم و سعی کردم چیزهایی را که می‌دانم با زنان دیگر به اشتراک بگذارم**

حضورشان در مکاتب و دانشگاه‌ها بسیار خوب و پررنگ و قوی می‌شود. اما درکل، سال خوبی برای زنان نبود. من فکر می‌کنم به‌خاطر نداشتن حکومت قوی، ثبات و امنیت در افغانستان، این سال بدتر از سال‌های گذشته شد. سال گذشته با فرار تعداد زیادی از مردم افغانستان و رفتنشان به کشورهای دیگر و مهاجرشدنشان آغاز پیدا کرد. مهم‌ترین مشکل در افغانستان، ناامنی و رفتن مردم به خارج از کشور بوده است.

❧ **دولت در سال گذشته چه کارهایی را باید برای زنان انجام می‌داد که نداد؟**
دولت باید اول خود را می‌ساخت، کابینه خود را می‌ساخت، نظام خود را می‌ساخت و تشکیلات سیاسی‌اش را به صورت دقیق تنظیم می‌کرد که با کمال تأسف هیچ‌کدام از این کارها را نکرده است چه برسد به اینکه ما بگوییم چه کارهایی را باید برای زنان انجام می‌داد که ن داده است!

❧ **در روزهای گذشته افراد زیادی از بدنه دولت جدا شده‌اند و اپوزیسیون به راه انداخته‌اند؛ به نظر شما چرا حکومت وحدت ملی برای این افراد جذاب نبوده؟**

کمپینی برای کودکان افغانستانی

کودکان بسیار بادقت عمل می‌کنیم و کتاب‌های اهدایی توسط مردم را بررسی کرده و آن دسته از کتاب‌هایی را که خود مروج خشونت هستند یا در آنها کلیشه‌های نژادی، قومی و جنسیتی دیده می‌شود، کنار می‌گذاریم؛ چون ما با یک هدف و آن ترویج انسانیت و اینکه همه ما انسان هستیم، این کمپین را آغاز کرده‌ایم. گندم‌آبادی همچنین تأکید می‌کند اگرچه هنوز برخی مردم ایران وقتی اسم این کمپین را می‌شنوند، می‌گویند: «چرا برای کودکان ایرانی کتاب تهیه نکنیم»، اما در همین مدت کوتاه که از عمر کمپین کودک کتابخوان، سرزمین بدون جنگ می‌گذرد، تعداد زیادی کتاب از سوی مردم به آنها اهدا شده است، به‌طوری‌که از زمان آغاز این کمپین تاکنون سه بسته از کتاب‌های اهدایی مردم به افغانستان رفته است. در افغانستان «بنیاد کودکان افغانستان»، مسئول دریافت این کتاب‌ها و رساندنشان به دست کودکان افغانستانی است. کمپین کودک

امروز دیگر جامعه اطلاعاتی مفهومی غریب نیست، چراکه زندگی شهروندان در سرتاسر کره‌خاکی آن‌طور که زمانی پیش‌بینی می‌شد، به شکلی روزافزون به اطلاعات وابسته شده است. از برگزاری یک دورهمی ساده گرفته تا راه‌اندازی یک شغل و حرفه، همه‌وهمه با استفاده از ابزارهای اطلاع‌رسانی که همگی روی تلفن همراه افراد قابل دسترس است، انجام می‌گیرد. اما زمانی این وابستگی زندگی بشری به اطلاعات، رویداد بزرگی تلقی می‌شد که لازم بود برای آگاهی‌بخشی درباره آن، روزی بین‌المللی تعیین شود. از این‌رو قطع‌نامه سازمان ملل متحد که پس از اجلاس سران جامعه اطلاعاتی تونس در سال ۲۰۰۵ صادر شد، روز هفدهم می (بیست‌وهشتم اردیبهشت) هر سال را روز جهانی ارتباطات راه دور و جامعه اطلاعاتی نام‌گذاری کرد. آژانس تخصصی سازمان ملل متحد برای فناوری اطلاعات و ارتباطات (ITU) هر سال به مناسبت این روز خط‌مشی‌ها و برنامه‌هایی را اعلام می‌کند. شعارهای که امسال برای این روز انتخاب شده، شعارهای است که همه ما به‌نوعی با آن درگیر هستیم. شعار امسال «مشارکت از طریق ابزارهای ارتباط راه دور و تأثیرگذاری اجتماعی» است. این شعار از این جهت برای ما ایرانی‌ها آشناست که در سال‌های اخیر و با گسترش ابزارهای اطلاع‌رسانی و شبکه‌های اجتماعی، شاهد رواج انواع و اقسام کمپین‌ها و حرکت‌های مردمی و مجازی بوده‌ایم که برخی از آنها اتفاقا تأثیرگذار هم بوده‌اند اگرچه آژانس جهانی فناوری اطلاعات و ارتباطات مقصودش از تأثیرگذاری اجتماعی، بیشتر اثرگذاری در راستای توسعه پایدار است و آن را از رهگذر رشد اقتصادی ممکن می‌داند. براساس اعلام این آژانس «فناوری اطلاعات و ارتباطات باید منجر به برداشته‌شدن محدودیت‌ها از پیش در اختیار معترعان و کارآفرینان جوان نشود و بتواند آنها را برای یافتن راه‌حل‌هایی که منجر به رشد اقتصادی در جهت توسعه پایدار می‌شود، یاری رساند». به‌علاوه تمرکز این آژانس روی استارت‌آپ‌ها و سرمایه‌گذاری‌های کوچک مقیاس در پایه و پ است. استراتژیا واژه‌ای است که در سال‌های اخیر در اخبار دنیای فناوری به‌کرات شاهد استفاده از آن در توصیف کمپانی‌های نوپایی هستیم که راهکارهای جدیدی را برای حل مشکلات و مسائل موجود در دنیای فناوری مطرح می‌کنند. امسال البته ایران نیز از جمله کشورهایی بود که برای این روز جهانی، اقداماتی را انجام داد. پیش از روز جهانی جامعه اطلاعاتی «فروم جامعه اطلاعاتی ۲۰۱۶» از دوم تا ششم می (۱۳ تا ۱۷ اردیبهشت ۹۵) در شهر ژنو سوئیس برگزار شد. «محمود واعظی» و وزیر ارتباطات و فناوری اطلاعات کشورمان ازجمله شرکت‌کنندگان این فروم بود. او در این فروم گفت: «دیدگاه جمهوری اسلامی ایران نسبت به موضوع ICT همان محوریت محوری و زیربنایی این فناوری در جریان توسعه بوده و درحال حاضر برنامه‌های توسعه‌ای و زیرساختی این فناوری را برای رونق کسب‌وکار و ایجاد اشتغال برای جوانان کشور هدایت کرده است.» در این فروم همچنین روند حرکت بخش‌های مختلف کشور منطبق با اصول ۱۱گانه جامعه اطلاعاتی تشریح شد. این اصول ۱۱گانه مسائلی از قبیل نقش مقام‌های راهبردی و همه دست‌اندرکاران (دولت، جامعه مدنی و بخش خصوصی) در پیشبرد تکنولوژی‌های اطلاعات و ارتباطات برای توسعه، زیرساخت اطلاعات و ارتباطات، دسترسی به اطلاعات و معرفت‌ها، توانمندسازی، ایجاد اطمینان و امنیت در کاربرد تکنولوژی‌های اطلاعات و ارتباطات، آماده‌سازی محیط، کاربردهای تکنولوژی اطلاعات و ارتباطات، تنوع فرهنگی و هویت، تنوع زبانی و محتوای محلی، رسانه‌ها، ابعاد اخلاقی جامعه اطلاعاتی و همکاری بین‌المللی و منطقه‌ای را مطرح می‌کنند.

یک مفهوم

جهانی شدن با استارت‌آپ

امروز دیگر جامعه اطلاعاتی مفهومی غریب نیست، چراکه زندگی شهروندان در سرتاسر کره‌خاکی آن‌طور که زمانی پیش‌بینی می‌شد، به شکلی روزافزون به اطلاعات وابسته شده است. از برگزاری یک دورهمی ساده گرفته تا راه‌اندازی یک شغل و حرفه، همه‌وهمه با استفاده از ابزارهای اطلاع‌رسانی که همگی روی تلفن همراه افراد قابل دسترس است، انجام می‌گیرد. اما زمانی این وابستگی زندگی بشری به اطلاعات، رویداد بزرگی تلقی می‌شد که لازم بود برای آگاهی‌بخشی درباره آن، روزی بین‌المللی تعیین شود. از این‌رو قطع‌نامه سازمان ملل متحد که پس از اجلاس سران جامعه اطلاعاتی تونس در سال ۲۰۰۵ صادر شد، روز هفدهم می (بیست‌وهشتم اردیبهشت) هر سال را روز جهانی ارتباطات راه دور و جامعه اطلاعاتی نام‌گذاری کرد. آژانس تخصصی سازمان ملل متحد برای فناوری اطلاعات و ارتباطات (ITU) هر سال به مناسبت این روز خط‌مشی‌ها و برنامه‌هایی را اعلام می‌کند. شعارهای که امسال برای این روز انتخاب شده، شعارهای است که همه ما به‌نوعی با آن درگیر هستیم. شعار امسال «مشارکت از طریق ابزارهای ارتباط راه دور و تأثیرگذاری اجتماعی» است. این شعار از این جهت برای ما ایرانی‌ها آشناست که در سال‌های اخیر و با گسترش ابزارهای اطلاع‌رسانی و شبکه‌های اجتماعی، شاهد رواج انواع و اقسام کمپین‌ها و حرکت‌های مردمی و مجازی بوده‌ایم که برخی از آنها اتفاقا تأثیرگذار هم بوده‌اند اگرچه آژانس جهانی فناوری اطلاعات و ارتباطات مقصودش از تأثیرگذاری اجتماعی، بیشتر اثرگذاری در راستای توسعه پایدار است و آن را از رهگذر رشد اقتصادی ممکن می‌داند. براساس اعلام این آژانس «فناوری اطلاعات و ارتباطات باید منجر به برداشته‌شدن محدودیت‌ها از پیش در اختیار معترعان و کارآفرینان جوان نشود و بتواند آنها را برای یافتن راه‌حل‌هایی که منجر به رشد اقتصادی در جهت توسعه پایدار می‌شود، یاری رساند». به‌علاوه تمرکز این آژانس روی استارت‌آپ‌ها و سرمایه‌گذاری‌های کوچک مقیاس در پایه و پ است. استراتژیا واژه‌ای است که در سال‌های اخیر در اخبار دنیای فناوری به‌کرات شاهد استفاده از آن در توصیف کمپانی‌های نوپایی هستیم که راهکارهای جدیدی را برای حل مشکلات و مسائل موجود در دنیای فناوری مطرح می‌کنند. امسال البته ایران نیز از جمله کشورهایی بود که برای این روز جهانی، اقداماتی را انجام داد. پیش از روز جهانی جامعه اطلاعاتی «فروم جامعه اطلاعاتی ۲۰۱۶» از دوم تا ششم می (۱۳ تا ۱۷ اردیبهشت ۹۵) در شهر ژنو سوئیس برگزار شد. «محمود واعظی» و وزیر ارتباطات و فناوری اطلاعات کشورمان ازجمله شرکت‌کنندگان این فروم بود. او در این فروم گفت: «دیدگاه جمهوری اسلامی ایران نسبت به موضوع ICT همان محوریت محوری و زیربنایی این فناوری در جریان توسعه بوده و درحال حاضر برنامه‌های توسعه‌ای و زیرساختی این فناوری را برای رونق کسب‌وکار و ایجاد اشتغال برای جوانان کشور هدایت کرده است.» در این فروم همچنین روند حرکت بخش‌های مختلف کشور منطبق با اصول ۱۱گانه جامعه اطلاعاتی تشریح شد. این اصول ۱۱گانه مسائلی از قبیل نقش مقام‌های راهبردی و همه دست‌اندرکاران (دولت، جامعه مدنی و بخش خصوصی) در پیشبرد تکنولوژی‌های اطلاعات و ارتباطات برای توسعه، زیرساخت اطلاعات و ارتباطات، دسترسی به اطلاعات و معرفت‌ها، توانمندسازی، ایجاد اطمینان و امنیت در کاربرد تکنولوژی‌های اطلاعات و ارتباطات، آماده‌سازی محیط، کاربردهای تکنولوژی اطلاعات و ارتباطات، تنوع فرهنگی و هویت، تنوع زبانی و محتوای محلی، رسانه‌ها، ابعاد اخلاقی جامعه اطلاعاتی و همکاری بین‌المللی و منطقه‌ای را مطرح می‌کنند.

نگاه

به بهانه روز جهانی جامعه اطلاعاتی

تاریک و روشن زندگی در جامعه بر پایه اطلاعات

سامان پارسی: در جوامع مدرن، ظهور مفهوم دولت بزرگ به این دلیل بود که افراد جامعه برای احقاق حقوق فردی و حفظ امنیت، امر اداره جامعه را به دست گروهی بسپارند. امنیت در درون نوعی پارادوکس مفهومی دارد. این تضاد در مفهوم بر ناخودکاه‌ها تأثیر می‌گذارد و خودآگاه می‌شود. نیاز به امنیت یعنی نوعی خشونت و ناامنی وجود دارد که در صورت انفعال دولت این خشونت بر افراد جامعه اعمال می‌شود. پس برای مصون‌ماندن از این خشونت نیاز به امنیت است. این پارادوکس دولت مدرن را محقق در تدوین و اعمال قوانین می‌کند و نتیجه، حضور گسترده دولت در حريم خصوصی افراد است. در ۲۳ آگوست ۲۰۱۳ (یکم شهریور ۱۳۹۲) روزنامه بریتانیایی ایندپندنت در تیتیر نخست خود نوشت: بریتانیا تشکیلاتی بزرگ در یکی از کشورهای خاورمیانه دارد تا به طور گسترده تلفن‌ها، ایمیل‌ها و دیگر نبدالات اطلاعاتی در منطقه خاورمیانه را مورد شنود قرار دهد. ایندپندنت می‌گوید از میان اسناد افشاشده توسط ادوارد اسنودن درباره فعالیت‌های جاسوسی آژانس امنیت ملی آمریکا، به اطلاعاتی دست یافته که نشان می‌دهد این تشکیلات قادر است با قرارگرفتن در مسیر فیلرهای نوری به اطلاعات در حال مبادله به‌واسطه آنها رخنه کند. اطلاعات به‌دست‌آمده از این راه در مرکز دولتی ارتباطات بریتانیا بررسی می‌شوند و نتایج آن در اختیار آژانس امنیت ملی آمریکا قرار می‌گیرد. درواقع ما با حضور تکنولوژی در زندگی دیگر فاقد حريم خصوصی هستیم. دولت‌ها به هر شکلی که بخواهند می‌توانند زندگی ما را رصدکنند. پرده‌برداری ادوارد اسنودن از فعالیت‌های تجسسی دولت آمریکا و به‌خصوص سازمان امنیت ملی خود گواه این واقعیت است که ما به صورت شبانه‌روزی در حال رصدشدن هستیم. چگونه؟ «ایکس‌کی‌اسکور» یکی از بحث‌برانگیزترین اظهارات اسنودن را روشن می‌کند: «من از میز کارم می‌توانستم هرکسی را روی نوار ضبط کنم، شما با حسابداران تا یک قاضی فدرال یا حتی شخص رئیس‌جمهور، چنانچه فقط یک آدرس ایمیل شخصی در اختیار می‌داشتیم». بنا بر افشاکری‌های اسنودن آشکار شد که ان‌اس‌ای مشغول جمع‌آوری میلیون‌ها ایمیل و فهرست مخاطبان پیامک‌ها، مطالعه ایمیل‌ها، ردگیری موقعیت جغرافیایی تلفن‌های همراه، تخریب رمزگذاری‌های کاربران با استفاده از نرم‌افزار رمزشکن بولران بوده است. ان‌اس‌ای همچنین از کوکی‌ها (کوکی اج‌تی‌پی) که به منظور تجاری در اینترنت به کار برده می‌شود، برای دقیق‌تر مشخص کردن هدف‌های جاسوسی دولت و تقویت سیستم مراقبتی استفاده می‌کند.وقتی خرید می‌روید از کارت‌های اعتباری استفاده می‌کنید و این اطلاعات به وسیله سروورهای انتقال داده می‌شود که دولت می‌تواند با داشتن اطلاعات این سرورها بداند شما در چه زمانی، در چه مکانی بوده‌اید، چقدر از کارت اعتباری خود استفاده کرده‌اید؟ و چه میزان اعتبار در آن است؟ شخصی‌ترین اطلاعات شما در هر لحظه در اختیار دولت قرار می‌گیرد؛ تلفن‌های هوشمند، اینترنت، شبکه‌های مختلف اینترنتی، باهو، فیس‌بوک ... تمام این داده‌ها برای سروورهای مرکزی اداره امنیت ملی فرستاده می‌شود و تمام زندگی شما تحت‌نظارت دولت است. مکان‌یابی تلفن‌های همراه شما حضور لحظه‌به‌لحظه شما در مکان‌های مختلف را در اختیار دولت‌ها قرار می‌دهد. «به گفته اسنودن، اداره امنیت ملی آمریکا می‌تواند حتی بدون اینکه شما از تلفن استفاده کنید فقط با اتصال گوشی تلفن به گابل مخابراتی تمام گفت‌وگوهای دولت خانه شما را شنود کند. حتی بدون اینکه از تلفن استفاده کنید». درون برای حفظ امنیت شما آزادی شما را از بین می‌برد. شما همیشه و همه‌جا در حال رصدشدن از سوی سرویس‌های اطلاعاتی هستید. تمام زندگی شما در اختیار آنهاست. هر لحظه لازم باشد به زندگی شما ورود می‌کنند و تمام اطلاعات زندگی شما را به دست می‌آورند. تمام اینها در پشت یک مفهوم پنهان شده: امنیت؛ امنیت مردمی که آزادی ندارند. استدلال دولت‌ها این است: آزادی به این دلیل نقض می‌شود که شما هرروز در خیابان یا محل کارتان با خشونت تروریسم مواجه نشوید. باید فاقد حريم خصوصی باشید. خشونت قدرت بازتولید خود را دارد. اگر فردی به شما حمله کند، شما برای دفاع از خود مقابله‌به‌مثل می‌کنید. دولت برای جلوگیری از خشونت نیاز به نوعی خشونت زیباشناختی شده دارد که در تدوین قانون آن را اعمال کند. این زیباشناختی باعث مشروعیت‌بخشیدن به رفتار خشونت دولت در قبال غیرخودی می‌شود. مشروعیت تحت عنوان قانون مدون شده و مردم از ترس بازتولید آن توسط افراد جامعه می‌پذیرند دولت نوعی خشونت قانونی را در جامعه اعمال کند؛ مثلاً برای جلوگیری از اعتراض‌های مدنی به دلیل اینکه ممکن است از کنترل خارج شده و به اموال عمومی زنان برزند خشونت اعمال کند. گاهی ممکن این خشونت از سوی گروهی در درون حاکمیت مدیریت شود. چگونه؟ این جست‌وجو به‌گفته‌های حضور دولت در حريم خصوصی تنها نقض حقوق فردی نیست. بلکه به این معناست مردم رفتارهای شما ثبت می‌شود. در تیردی اگر شما در شبکه‌های اجتماعی برای تجمع‌های مدنی اطلاع‌رسانی کنید، دولت پیش از مردم از آن خبردار شده و می‌تواند آن را مدیریت کند. در جوامع به‌ظاهر آزاد دولت می‌تواند با ایجاد نوعی آتارشی برنامه‌ریزی‌شده این اعتراض‌ها را به سمت دیگری هدایت کند. مثل کودتای ۲۸ مرداد که مستشاران آمریکایی توانستند با مدیریت و ایجاد خشونت در جامعه، دولت مصدق را مجبور به برقراری حکومت‌نظامی کنند. مبحث اصلی امنیت این است که دولت‌ها نوعی از ناامنی را در ناخودآگاه مردم جای‌گذاری می‌کنند تا برای جلوگیری از آن به استناد قانون با آن مقابله کنند. درواقع وقتی تفکر یک جامعه تحت‌تأثیر ناامنی قرار می‌گیرد، افراد احساس درماندگی و بی‌پناهی می‌کنند. اولین واکنش غریزی مقابله با آن است. با حضور پدیده تروریسم در عصر حاضر، دولت مردم را در مواجهه‌ای جدی با غریزه زنده‌ماندن و ازین‌رفتن توسط خشونت ترسیم کرد. دولت، مردم را در مواجهه با این سؤال قرار داد که برای ایجاد امنیت شما باید چه کنیم؟ قانونی تصویب کنیم که بتوانیم با آنها مقابله کنیم، سازمانی که بتواند با دسترسی به اطلاعات آنها از حمله‌هایشان جلوگیری کند و بودجه‌ای برای مقابله با آنها از جیب مالیات‌دهندگان. تمام اینها در پشت یک واژه پنهان شد: امنیت. این واژه گستردگی حضور دولت را در عرصه خصوصی افراد تا جایی پیش برد که عملاً هیچ عرصه خصوصی‌ای وجود ندارد. منتها مردم جامعه مورد هدف که مردم دیگر نقاط دنیا هم از این رشدشن در امان نیستند. در جامعه‌ای که مردمش غیرخودی هستند کسانی که خارج از مرزهای آن کشور زندگی می‌کنند خود یک تهدید بالقوه به‌شمار می‌روند. پس باید با خود مردم دست خود را به خون آلوده کنند یا اینکه کسی به نمایندگی آنها، دولت پذیرفت که به‌خاطر خدمت به مردم دست‌های خود را آلوده کند. اما این به آن معنا بود که دیگر هیچ‌کس نمی‌تواند در برابر دولت مقابله کند، چون هر نوع مقابله با دولت یعنی مواجهه با امنیت و برای دفاع از امنیت باید مهاجم را از بین برد. درحالی‌که دولت جزئی از کل است و هیچ‌گاه به‌دنبال احقاق حقوق اکثریت نیست، برای مشروعیت‌بخشیدن به رفتارهای خود نه اقلیت که اکثریت را مصداق قرار می‌دهد.

❧ **ایکس‌کی‌اسکور: برنامه‌ای که اجازه جست‌وجوی داده‌های جمع‌آوری‌شده را به روش‌های مختلف می‌دهد.**